

C_2022432SL.01000901.xml
14.11.2022

SL

Uradni list Evropske unije

C 432/9

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Fővárosi Törvényszék (Madžarska) 11. avgusta 2022 – Global Ink Trade Kft/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Zadeva C-537/22)

(2022/C 432/11)

Jezik postopka: madžarščina

Predložitveno sodišče

Fővárosi Törvényszék

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožena stranka: Global Ink Trade Kft.

Tožena stranka: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Vprašanja za predhodno odločanje

1)

Ali gre za kršitev načela primarnosti prava Unije in pravice do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), če sodišče države članice, ki odloča na zadnji stopnji, odlobo Sodišča (sprejeto v obliki sklepa, s katerim je bilo odgovorjeno na predlog za sprejetje predhodne odločbe, katerega predmet je bila prav sodna praksa, ki jo je oblikovalo prav to sodišče, ki odloča na zadnji stopnji) razlaga tako, da ne vsebuje nobenega novega elementa, katerega posledica je ali bi lahko bil odstop od prejšnjih odločb Sodišča ali sprememba predhodne nacionalne sodne prakse, ki jo je oblikovalo sodišče, ki odloča na zadnji stopnji?

2)

Ali je treba načelo primarnosti prava Unije in pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine razlagati tako, da se načelo primarnosti odločb Sodišča uporablja tudi v primeru, v katerem sodišče države članice, ki odloča na zadnji stopnji, kot precedens upošteva tudi svoje prejšnje sodbe? Ali je ob upoštevanju člena 99 Poslovnika Sodišča mogoč drugačen odgovor, če je bila odločba Sodišča sprejeta v obliki sklepa?

3)

Ali se v okviru splošne obveznosti nadzora, ki jo ima davčni zavezanec, ne glede na izvedbo in

naravo gospodarske transakcije, ki je navedena na računih, in ob upoštevanju členov 167, 168(a) in 178(a) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (1) (v nadaljevanju: Direktiva o DDV) ter na temelju pravne varnosti in davčne nevtralnosti, kot pogoj – ki v zakonodaji države članice ni nikjer določen – za možnost uveljavljanja pravice do odbitka DDV od davčnega zavezanca lahko zahteva, da ohranja osebne stike z izdajateljem računa ali da s svojim dobaviteljem stik navezuje samo prek uradno sporočenega naslova elektronske pošte? Ali se lahko šteje, da je iz teh okoliščin razvidna na podlagi objektivnih dejstev dokazana neizpolnitev obveznosti dolžne skrbnosti, ki jo je mogoče prikažovati od davčnega zavezanca, če se upošteva, da te okoliščine ob tem, ko je davčni zavezanec pred vzpostavitvijo poslovnega razmerja izvedel ustrezna preverjanja, še niso obstajale, ampak pomenijo elemente obstoja poslovnega razmerja med strankama?

4)

Ali sta z navedenimi členi Direktive o DDV in na temelju davčne nevtralnosti, predvsem pa s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je v okviru razlage teh določb dokazno breme na strani davčnega organa, skladni sodna razlaga in praksa, ki sta se izoblikovali v državi članici, na podlagi katerih se davčnemu zavezancu, ki ima račun, skladen z Direktivo o DDV, pravica do odbitka DDV odreče z utemeljitvijo, da v poslovnem prometu ni ravnal z dolžno skrbnostjo, ker ni dokazal ravnanja, na podlagi katerega bi bilo ugotoviti, da njegova dejavnost ni bila omejena le na prejemanje računov, ki izpolnjujejo zahtevane formalne pogoje, čeprav je davčni zavezanec predložil vse dokumente v zvezi s spornimi transakcijami in je davčni organ zavrnil druge dokazne predloge, ki jih je davčni zavezanec predstavil med davčnim postopkom?

5)

Ali se ob upoštevanju navedenih členov Direktive o DDV in temeljnega načela pravne varnosti ugotovitev v zvezi z dolžno skrbnostjo, da izdajatelj računa ni izvajal nikakršne gospodarske dejavnosti, lahko šteje za objektivno dejstvo, če davčni organ meni, da dejanska izvedba (torej resnični obstoj) gospodarske transakcije – ki je bila dokumentirana z računi, pogodbami in drugimi računovodskimi dokumenti ter korespondenco in potrjena z izjavami podjetja za skladiščenje ter direktorja in delavca podjetja davčnega zavezanca – ni bila dokazana, pri čemer to mnenje opira izključno na izjavi direktorja podjetja dobavitelja, ki zanika obstoj take transakcije, in ne upošteva okoliščin, v katerih je bila ta izjava dana, interesa izjavitelja ali dejstva, da je izjavitelj – v skladu s podatki iz dokumentacije v spisu – sam ustanovil podjetje in da je po razpoložljivih podatkih v imenu podjetja deloval zastopnik?

6)

Ali je treba določbe Direktive o DDV v zvezi z odbitkom tega davka razlagati tako, da je v primeru, če davčni organ med davčnim postopkom ugotovi, da blago, navedeno na računih, izvira iz Skupnosti in da je davčni zavezanec drugi član verige [dobav], zasnova tega modela – ob upoštevanju, da je blago s poreklom iz Skupnosti oproščeno DDV, tako da do odbitka DDV ni upravičen prvi madžarski kupec, temveč le drugi član verige – objektivno dejstvo, ki samo po sebi zadostuje za dokaz davčne goljufije, ali pa mora davčni organ tudi v tem primeru z objektivnimi dejstvi dokazati, kateri član ali člani verige so storili davčno goljufijo, kakšen je bil njihov modus operandi in ali se je davčni zavezanec tega zavedal oziroma ali bi se ob dolžni skrbnosti tega lahko zavedal?

(1) UL 2006, L 347, str. 1.